सम्प्रदीप्तास्त्रयो लक्ष्म्या महाध्वर इवाग्नयः। तानुवाच जरासन्धः सत्यसन्धो नराधिपः।
विगर्हमाणः कौरव्य वेशग्रहणवैकृतान्। न स्नातकव्रता विप्रा वहिर्माल्यानुलेपनाः। ८४०
भवन्तीति नृलोकेऽस्मिन्विदितं मम सर्व्वशः। के यूयं पुष्पवन्तश्च भुजैर्ज्याकृतलक्षणैः।
बिभ्रतः क्षात्रमोजश्च ब्राह्मण्यं प्रतिजानथ। एवं विरागवसना वहिर्माल्यानुलेपनाः।
सत्यं वदत के यूयं सत्यं राजसु शोभते। चैत्यकस्य गिरेः शृङ्गं भित्त्वा किमिह कृच्छ्रना।
अद्वारेण प्रविष्टाःस्थ निर्भया राजकिल्बिषात्। वदध्वं वाचि वीर्य्यञ्च ब्राह्मणस्य विशेषतः।
कर्म्म चैतद्विलिङ्गस्थं किं वोऽद्य प्रसमीक्षितं। एवञ्च मामुपास्थाय कस्माच्च विधिनाऽर्हणां। ८४५
प्रणीतान्नानुगृह्णीत कार्य्यं किं वाऽस्मदागमे। एवमुक्ते ततः कृष्णः प्रत्युवाच महामनाः।
स्निग्धगम्भीरया वाचा वाक्यं वाक्यविशारदः।

॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ स्नातकान्ब्राह्मणान्राजन् विद्ध्यस्मांस्त्वं नराधिप। स्नातक व्रतिनो राजन्ब्राह्मणा क्षत्रिया विशः।
विशेषनियमाश्चैषामविशेषाश्च सन्त्युत। विशेषवांश्च सततं क्षत्रियः श्रियमृच्छति।
पुष्पवत्सु ध्रुवा श्रीश्च पुष्पवन्तस्ततो वयं। क्षत्रियो बाहुवीर्य्यस्तु न तथा वाक्यवीर्य्यवान्। ८५०
अप्रगल्भवचस्तस्य तस्माद्बार्हद्रथेरितं। स्ववीर्य्यं क्षत्रियाणान्तु बाहोर्धाता न्यवेशयत्।
तद्विदृक्षसि चेद्राजन् द्रष्टाऽस्यद्य न संशयः। अद्वारेण रिपोर्गेहं द्वारेण सुहृदो गृहान्।
प्रविशन्ति नरा धीरा द्वाराण्येतानि धर्म्मतः। कार्य्यवन्तो गृहानेत्य शत्रुतो नार्हणां वयं। प्रतिगृह्णीम तद्विद्धि एतन्नः शाश्वतं व्रतं।

॥ इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि जरासन्धबधपर्व्वणि कृष्णजरासन्धसंवादे विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

॥ जरासन्धउवाच ॥ न स्मरामि कदा वैरं कृतं युष्माभिरित्युत। चिन्तयंश्च न पश्यामि भवतां प्रति वैकृतं।
वैकृते वाऽसति कथं मन्यध्वं मामनागसं। अरिं वै ब्रूत हे विप्राः सतां समय एष हि। ८५५
अर्थधर्म्मोपघाताद्धि मनःसमुपतप्यते। योऽनागसि प्रसृजति क्षत्रियो हि न संशयः।
अतोऽन्यथा चरल्लोके धर्मज्ञः सन्महारथः। वृजिनां गतिमाप्नोति श्रेयसोऽप्युपहन्ति च।
त्रैलोक्ये क्षत्रधर्म्मो हि श्रेयान्वै साधुचारिणां। नान्यं धर्मं प्रशंसन्ति ये च धर्मविदो जनाः।
तस्य मेऽद्य स्थितस्येह स्वधर्मे नियतात्मनः। अनागसःप्रजानाञ्च प्रमादादिव जल्पथ।
॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ कुलकार्य्यं महाबाहो कश्चिदेकः कुलोद्वहः। वहते यस्तन्नियोगाद्वयमभ्युद्यतास्त्वयि। ८६०
त्वया चोपहता राजन् क्षत्रिया लोकवासिनः। तदागः क्रूरमुत्पाद्य मन्यसे किमनागसं।
राजा राज्ञः कथं साधून् हिंस्यान्नृपतिसत्तम। तद्राज्ञः सन्निगृह्य त्वं रुद्रायोपजिहीर्षसि।
अस्मांस्तदेनोपगच्छेत् कृतं बार्हद्रथ त्वया। वयं हि शक्ता धर्म्मस्य रक्षणे धर्म्मचारिणः।
मनुष्याणां समालम्भो न च दृष्टः कदाचन। स कथं मानुषैर्देवं यष्टुमिच्छसि शङ्करं।
सर्वेणाहि सर्वणानां पशुसंज्ञां करिष्यसि। कोऽन्य एवं यथा हि त्वं जरासन्ध वृथामतिः। ८६५
यस्यां यस्यामवस्थायां यद्यत्कर्म्म करोति यः। तस्यां तस्यामवस्थायां तत्फलं समवाप्नुयात्।